

DADOE

JIM BAKKUM & KIRSTEN MICHEL

MET TEKENINGEN VAN SAM LOMAN





VOOR LUX & POSY

- Jim

VOOR JAYDE

- Kirsten

Derde druk 2017

© Tekst & muziek: Jim Bakkum & Kirsten Michel 2017

Gezongen door: Jim Bakkum, Kirsten Michel, Bettina Holwerda,
India Nanarjain en Matheu Hinzen

Productie: Soundwise

Omslagontwerp en illustraties: Sam Loman

Vormgeving: Caren Limpens

Auteursfoto: Jan Kooijman

Witte Leeuw, Amsterdam / www.uitgeverijwitteleeuw.nl

NUR 272 / ISBN 978 90 258 7290 8

VOLG DADOE:

 [instagram.com/ikbendadoe](https://www.instagram.com/ikbendadoe)

 [facebook.com/ikbendadoe](https://www.facebook.com/ikbendadoe)

www.dadoe.nl * www.jimbakkum.nl * www.kirstenmichel.nl * www.sam-illustraties.nl

INHOUD

VERHAALTJE

8	Dadoe!
10	Jarig
12	Wolkenland
15	Hoki Spoki
18	Waarom?
20	Samen spelen
23	Spring met me mee
26	Kliederdag
29	Koekjes bakken
32	Plasje
34	Superstep
37	Zwemmen
40	Dikke buik

LIEDJE

42
42
42
42
43
43
43
44
44
44
44
45
45



DADOE!

Soms, als je heel stil bent, kun je in de verte een sirene horen.

Dadoe, dadoe, dadoe, hoor je dan.

En die sirene? Die hoort bij mijn politieauto.

Soms, als je heel goed naar de wolken kijkt, kun je een kasteel zien.

Dat is Wolkenland, en daar zou Didi heel graag willen wonen.

Zij is mijn buurmeisje én mijn beste vriendinnetje.

Soms, als je buiten loopt, kun je geblaf horen.

Woef, woef, woef. Dat is mijn hondje Toby.

Hij blaft niet zo vaak hoor, maar hij is wel een beetje ondeugend.

Soms, als je heel goed luistert, kun je iemand horen lachen.

Dat is papa. Papa houdt van grapjes en vindt zwemmen bijna net zo leuk als ik.

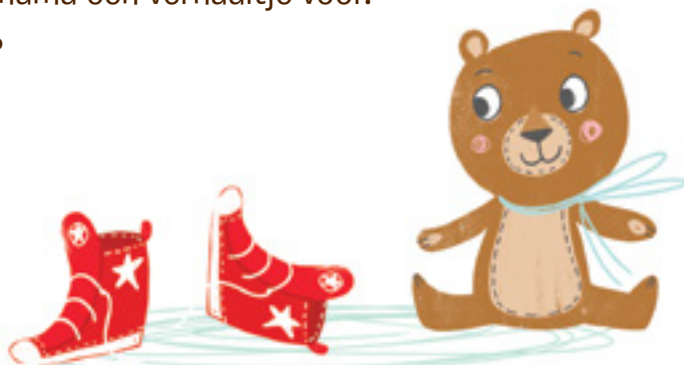
Soms, als je goed oplet, komt mijn hoofd boven de schutting uit.

Dan spring ik samen met mama op de trampoline.

Vaak, als ik bijna moet slapen, lezen papa en mama een verhaaltje voor.

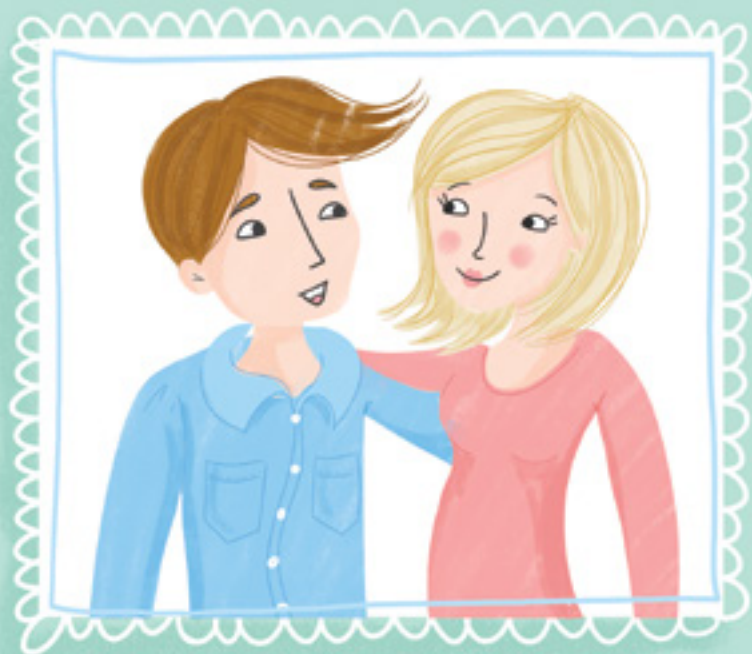
Dit zijn mijn verhaaltjes. Lees je met me mee?

Liefs, Dadoe





DIDI



PAPA EN MAMA



TOBY



DIT BEN IK



MIJN POLITIEAUTO



JARIG



‘Papa, mama, wakker worden!’

Dadoe springt op en neer op het grote bed.

‘Ik ben jarig,’ roept hij. ‘Ik wil cadeautjes!’

‘Dadoe, het is nog veel te vroeg,’ kreunt papa terwijl hij op de wekker kijkt.

Mama gaapt. ‘Probeer nog maar even te slapen.’

Maar Dadoe is klaarwakker. ‘Ik ben toch nú al jarig!’

‘Dat is waar.’ Mama geeft hem lachend een knuffel. ‘Gefeliciteerd, lieverd.

Zullen we dan maar naar beneden gaan?’

‘Ja!’ Dadoe springt van het bed en rent de trap af.

Beneden ziet hij overal slingers en ballonnen. Zijn stoel is versierd en midden in de woonkamer staat een groot cadeau met een rode strik eromheen.

Dadoe kijkt er met grote ogen naar. ‘Is dat voor mij?’

‘Huh?’ Papa trekt een verbaasd gezicht. ‘Jij wilt toch helemaal geen cadeautjes vandaag?’

‘Jawel!’ roept Dadoe. Als hij ziet dat papa een grapje maakt, rent hij gauw naar het cadeau en scheurt het papier eraf. Zijn ogen beginnen te schitteren. Onder het papier zit een blauwe grote-jongensfiets met zijwieltjes.

‘Wow!’ Hij gaat meteen op het zadel zitten en racet door de kamer.





Papa haalt ondertussen de verjaardagstaart uit de koelkast.

‘Vroem, vroem!’ Dadoe fietst steeds sneller door de woonkamer.

Maar hij weet nog niet hoe hij moet remmen... en hij fietst recht op papa af.

‘Dadoe, kijk uit!’ roept papa, maar het is al te laat.

Dadoe botst tegen papa op. De taart vliegt door de lucht en valt... flats! op de grond.

‘O nee!’ Dadoe kijkt geschrokken naar de klodders slagroom. Zijn lip begint te trillen.

Maar voordat hij kan huilen, houdt mama drie vorkjes voor zijn neus.

‘Zullen we?’ vraagt ze.

Met z’n drieën smullen ze van de taart op de grond.

‘Jammie, lekker zeg!’ roept Dadoe. ‘Wanneer ben ik weer jarig?’

Mama moet lachen. ‘Je bent nog de hele dag jarig. De visite komt straks, we gaan liedjes zingen én je mag vanavond kiezen wat we eten.’

‘Dat weet ik al,’ zegt Dadoe. ‘Taart van de grond, want dan is het extra lekker!’



WOLKENLAND

‘Boink, boink, boink! Dadoe is in de tuin. Hij springt op zijn trampoline. Als hij héél hoog springt, kan hij over de schutting kijken. Hij ziet Didi op de schommel zitten. Didi is zijn buurmeisje. Ze spelen vaak samen.

‘Didi!’ roept Dadoe. ‘Kom je spelen?’

‘Even aan mama vragen!’ roept Didi terug.

Boink, boink, boink! Dadoe springt ongeduldig op de trampoline. Waar blijft Didi nou? Dan hoort hij de poort opengaan en komt zijn vriendinnetje de tuin in. Ze draagt een roze prinsessenjurk.

‘Wat heb jij nou aan?’ vraagt Dadoe, nog steeds springend.

‘Dit is mijn jurk voor in Wolkenland,’ zegt ze trots. ‘Vind je hem mooi?’
Ze draait een rondje.

Dadoe trekt een vies gezicht. ‘Hij is wel erg... roze. Roze is voor meisjes.’

‘Helemaal niet!’ Didi steekt haar tong naar hem uit.

Dadoe lacht. ‘Waar is Wolkenland eigenlijk?’ vraagt hij dan.

Didi wijst naar de lucht. ‘Daar, tussen de wolken, is mijn kasteel. Er is een toren vol snoep en taart, en nog veel meer leuke dingen.’

‘Echt?’ Dadoe springt van de trampoline. Snoep en taart, dat wil hij wel! ‘Mag ik mee?’

‘Natuurlijk!’ zegt Didi.

‘Hoe komen we daar dan?’ vraagt Dadoe.

‘Het is heel gemakkelijk,’ zegt Didi. ‘Doe je ogen dicht en pak mijn hand. En denk nu eens aan een roze kasteel in de wolken. Met roze taart, roze limonade en een eenhoorn.’

Dadoe doet zijn ogen dicht en probeert te denken aan wat Didi heeft gezegd. ‘Mooi hoor,’ zegt hij. ‘Maar waarom is hier eigenlijk niets blauw? Of rood? Of groen?’



‘Omdat roze veel mooier is,’ zegt Didi. ‘En omdat ik het heb bedacht.’

Dadoe doet zijn ogen weer open en kijkt Didi lachend aan. ‘Dus ik kan ook mijn eigen Wolkenland bedenken... Met een kasteel en snoep en taart in alle kleuren van de regenboog!’

‘Dat kan niet!’ zegt Didi boos. ‘Wolkenland is mijn idee.’

‘Ik bedenk gewoon mijn eigen Wolkenland, lekker puh!’ zegt Dadoe.

Didi slaat haar armen boos over elkaar, maar daar trekt Dadoe zich niks van aan. Hij laat zich achterovervallen in het gras, hij is moe van het springen. Dromerig kijkt hij naar de wolken in de lucht. Zou daarboven écht een Wolkenland zijn? Met ridders en draken en... Langzaam vallen zijn ogen dicht.

‘Hé, slaapkop!’ Dadoe wordt wakker van een aai over zijn bol.

Didi is weg en mama zit naast hem in een tuinstoel.

‘Heb je lekker geslapen?’ vraagt mama. ‘Volgens mij was jij in dromenland.’

‘Nee hoor, mama,’ zegt Dadoe, ‘in Wolkenland!’





Dadoe kan niet slapen. Voordat hij naar bed ging, heeft papa een verhaal voorgelezen. Een grappig verhaal over een vriendelijk spookje, Hoki Spoki.

Toen papa het voorlas, vond Dadoe het leuk. Maar nu het donker is, is het toch een beetje spannend. Hoorde hij daar nou iets? Zou er soms ook een spookje in zijn kamer zitten?

Dadoe fluistert: 'Ben jij dat, Hoki Spoki? Ben je soms uit het boek gekropen?'

Plotseling komt er een klein, wit wezentje tevoorschijn. 'Hoi, ik ben Hoki Spoki. Wil jij mijn vriendje zijn?'

Dadoe kijkt met grote ogen naar het spookje. Hij is klein en heeft een vrolijk gezicht. Hij is helemaal niet eng.

'Ben jij een echt spook?' vraagt hij. 'Papa zegt dat spoken niet bestaan.'

Hoki Spoki lacht. 'Dat komt omdat grote mensen ons niet kunnen zien. Zullen we een spelletje doen?'

'Eigenlijk moet ik slapen,' zegt Dadoe. 'Ben jij niet moe?'

'Nee hoor, spookjes hebben geen bedtijd,' zegt Hoki.

Dadoe springt vrolijk uit bed. 'Kom, dan doen we tikkertje!'



‘Pak me dan, als je kan!’ roept Hoki Spoki.

Dadoe rent door de kamer. Maar als hij Hoki bijna te pakken heeft, is hij plotseling verdwenen. Dadoe kijkt onder het bed, in de kasten en tussen zijn autootjes, maar hij kan hem nergens vinden.

‘Hoki, waar ben je?’ roept Dadoe.

Hoki komt lachend tevoorschijn. ‘Hier ben ik.’

‘Nog een keer, nog een keer!’ roept Dadoe en Hoki verdwijnt weer.

Dadoe doorzoekt de hele kamer, maar Hoki Spoki is nergens te vinden. Hij zit niet in de speelgoedkist, hij staat niet achter de gordijnen en hij ligt ook niet verstopt onder de dekens.

Dadoe kijkt goed naar de muur en ziet ineens twee oogjes verschijnen. ‘O, daar ben je! Gevonden!’ roept hij. ‘Ik ga je pakken!’

Dadoe rent op de muur af.

BOEM! Hij knalt ertegenaan.



‘Au!’ roept hij.

Snel komt mama de kamer in gerend.

‘Dadoe, wat is er gebeurd? Ben je uit bed gevallen? Heb je je pijn gedaan?’ vraagt ze bezorgd.

‘Ik deed verstoppertje met Hoki Spoki,’ zegt Dadoe terwijl hij over zijn hoofd wrijft.

‘Hij verstopte zich in de muur. En toen botste ik ertegenaan.’

Mama lacht. ‘Gekkie, spoken bestaan niet. Dat weet je toch? Volgens mij heb je gewoon raar gedroomd.’

Oja, denkt hij, grote mensen kunnen geen spookjes zien.

‘Dat denk ik ook, mama,’ zegt Dadoe gapend.

Hij gaat weer in bed liggen en mama stopt hem in.

Dadoe kijkt naar de muur en ziet Hoki nog net knipogen voordat hij verdwijnt.

‘Welterusten, Dadoe,’ zegt hij zachtjes. ‘Morgen weer spelen?’

‘Welterusten, Hoki,’ fluistert Dadoe. ‘Morgen weer!’